

חמש עשרה נשים פרק ראשון יבמות

זו חדייב נהר גזון וכו' מושגי חידקי ודומקיא: לפסול. רובן ממורים שנטמעו ד' עשרת השבטים בעובדות כוכבים וצנינה הרי הן ישראלים ויוגב בהן אכסור ממורות וכן לא זכרו ושאלו זה אחמוט או כמו והרי הן ממורים: כי אמריה קמיה דשמואל. עד השתא

זו חדייב נהר גזון זו גינוק וערי מדי זו חמדן והברותיה ואמרי לה זו צניה והברותיה הברותיה מאן אמר שמואל כרך מושגי חידקי ודומקיא א"ר יוחנן וכולן לפסול כי אמריה קמיה דשמואל א"ל בנך (ה) הבא מן ישראלית קרוי בנך ואין בנך הבא מן העובדה כוכבים קרוי בנך אלא בנה. דנפקא לן ממי יסיר את בנך מאחרי (דברים י) ולא כתיב כי תסיר את בנך אלמלא לאו אצטו לא תקח לבנך מהדר דא"כ היה לו לומר כי העובדת כוכבים תסיר ש"מ דלא נמי יולדת בן לעובדת כוכבים לא בנך מיקרי ולא קריין ביה כי תסיר את בנך הילכך עובדי כוכבים גמורים הם: והאיכא צנות. שצנשו ושאלו עובדי כוכבים והולידו מהם: ואמר רבינא. לקמן בפ"ד (דף גג.) בן בתך הבא מן העובדת כוכבים קרוי בנך דכתיב בתך לא תתן לבנו כי יסיר את בנך מאחרי מדללא כתיב כי תסיר ש"מ דאכתך לא תתן לבנו קאי והי"ק שמה תלד לו בן ויסירנו האב מאחרי וקא קרי ליה בנך וליחוש לקדושין: דהוא דרא. דעשרת השבטים: אינטרוו אינטרו. (ו) צנקה רחמן מלקוטו זרע ועשו עקרית: אינטרו. לשון ציקוע כמו (טילול חריפי דמנרי זיקי (ע"ז ד' ג.) וכמו צירוף דחייטו (פסחים דף מ.) יומא עבא. משום דממורים הם ומטעמיה דישאלו פסולות אומן: היינו צמוד היינו צמוד. ודקאמר הא חרוב לא חריב כולה: דאיכפולו איכפול. כשחרבה מכאן נכפלה ובינתיב מכאן: וקא הוי. מקשה: אמר. עולה עליה דרע המנוחא מה גברא ומה גברא כמה הוא גדול: אי לאו דהרפניא מאסי. שאינם מיוחסים: שכל פונים הם. כל פסולין שאין מולדן אשה פויין והולדן הם: והיא עמוקה. ורעה לדבר זה יותר מניהנס דלילי לירודי גיהנס איכא תקנתא דכתיב מיד שאלו אפדס ממות אגאלס ואילו פסולי דידהו לית להו תקנתא: משום פסולי דמיושן משום עבדי שלמה והיינו דאמרי אינשי קבא רבא וקבא זוטא מוגדר ואויל לשאלו ומשאלו לתרמוד ומתמוד למישן וממישן להרפניא:

ואין בנך הבא מן העובדת כוכבים קרוי בנך אלא בנה. פירש בקונטרס דמדכתיב כי יסיר ולא כתיב כי תסיר מושמע דלא קאי אצטו לא תקח לבנך דאי (ו) יולדת בן לעובדת כוכבים לאו בנך מיקרי ולא קריין ביה כי תסיר את בנך אלא אכתך לא תקח לבנו קאי והי"ק שמה תלד בן ויסירנו האב מאחרי שאותו קרוי בנך וקשה לר"ת לפירושו דפי' בנך (ה) קרוי בנך היינו בנך הבא מן ישראלית שאצטו עובד כוכבים דעליה קאי כי יסיר וא"כ אמאי מייחז ואמר רבינא בן בתך כו' הרי הן ממע דכרי שמואל ורבינא נמי מאי קאמר (ו) ש"מ מדר' יוחנן מה שייך לומר ש"מ דהן ממע דכרי רבי יוחנן ואומר ר"ת דבי יסיר אצטו לא תקח לבנך קאי והכי קאמר ר"ת יסיר החוטא את בנך מאחרי והיינו הסרה שחין אימר מתייחס אחר בנך אלא אחר העובדת כוכבים דאין קרוי בנך אלא בנה ושמואל ורבי יוחנן לא פירשו כלום בעובד כוכבים הבא על גבי ישראל אלא רבינא מדקדק דבן בתך הבא מן העובדת כוכבים קרוי בנך מדללא כתיב כי יסיר את בנך ש"מ דלית בה הסרה משום דמתייחס אחריה ואין נראה לר"י דכי יסיר משמע כמו הסרה מאלת הקצ"ה כדמתרגמי' ארי יעטי יתה ודרש' נמי ממי יסיר לרבות כל המסירים ועוד פירש ר"ת בע"א דשמואל ורבי יוחנן דייקו ממי יסיר את בנך דמשמע עובד דוקא על הסרה הקפיד הכתוב שלא יעשה ולא על הסרת בן בנו לכיון דבא מן העובדת כוכבים אין קרוי בנך אלא בנה מדללא כתיב כי יסיר או כי יסיר בנך ורעו מאחרי ורבינא דייק ש"מ בן בתך הבא מן העובדת כוכבים קרוי בנך דדוקא בנך (ו) כי יסיר את בנך למעוטי זרעו אצל בנתך אפי' זרעו יש לחוש להסרה:

תוספות השנים

ואמר רבינא ש"מ בן בתך הבא מן העובד כוכבים קרוי בנך וכו' פירוש מדללא קאמר כי יסיר מכלל דבן בתך הבא מן העובד כוכבים קרוי בנך וכו' לא רצה לבלום יחד כי הדבר אינו שיה בעיניהם כלומר בנך ונתן משום דבנך ליכא תשאל כ"א ממנו אצל מצנו ליכא תשאל שאלו בן העובדת כוכבים ואינו קרוי בנך אלא בתך כי יש משאל ממנה ומנה. כי בנה דין הוא שייך אחר מעשיך וא"כ בנתך כי שני הסבות אחד ממנה שמסירה לעובדת כוכבים וגם בנה הוא מסיר לעובדת כוכבים והוא קרוי בנך כי הו"ק אחר השם: ביצה. ר' שמעון אומר מייחס לחוץ שאלו ומולן לטניה. נראה דמייחס לחוץ שריאה לא קאי אעשה בה מאמר דהא ר' שמעון סבר לקמן חלק לבעלת מאמר לא נעטרה לרמה:

תוס' חדר מקמאי

ביצה. ר' יהודה דתני עשה בה מאמר ומת חולצת ולא מהיבמת הייא אפי' דלא עבר בה מאמר שניה מחולץ חלצה ביבמי לא מיבמה דק"ל בשמאל דאמר יש זיקא אפי' בחרי אחי ודיל צרת (לאחות אשה בדיקה. והא דקתני עשה בה מאמר לאפוקי מב"ש דאמרי מאמר קונה קנין גמור קמ"ל:

(ב) ז"ל אשת לחוי שלא היה בעולמו בדיקה.

תורה אור השלם

- 1. ב"י בגדו בי בני ישראל וילדו עמה יאכלם חושב את חלקיהם: הישע ה' ז' מיד שאול אפרים ממות אגאלס אהי דברין מות אהי קטבר שאול נחם יאחר מעיני: הישע י' די

הגהות הב"ח

- (ב) ב"י ב"ל בן בתך הבא מן ישראלית ח"ת וי"ב בתוספות מובא דלא נכח ליה אלא בסוף פ' האומר מפורש דגרסי ליה תוס' ע"פ ר"ת ח"ת וי"ב (ב) שם מה גברא ומה גבורה (א) (ג) ש"י ד"ה אחריתו וכו' דר"י ודא משמיה דרב אסי משבא לאחר פטירתו של רב אסי בא לפני שמואל וקאמר כי הרי: (ד) ד"ה אינטרוו אינטרו נקט. ז"ב כמו בע"ז (ה) ד"ה האשמה זו היא אשה אחיו הראשון שנפלה לפני: (ו) תוב' ד"ה ואין בנך בנך דאי נמי יולדת בן: (ז) בא"ד מאי קאמר ש"מ ז"ב לקמן דף כ"ב ע"א: (ח) בא"ד דדוקא בנך כתיב כי יסיר את בנך למעוטי זרעו:

מוסף רש"י

בנך הבא מן הישראלית קרוי בנך. כתיב בתך לא תתן לבנו ובתו לא תקח לבנך. ויפני ליה כי יסיר את בנך. מדללא כתיב כי יסיר את בתך משמע דבן הולד לעובד כוכבים מתקן קאמר שפוטנו העובד כוכבים מאחרי. ושמעון דבן בתך אפילו מן העיטרי קרוי בנך. ואין בנך הבא מן העובדת כוכבים קרוי בנך. מדללא כתיב נמי כי תסיר את בנך. דנשמע מני דקפיד נמי קאל צנתי לא תקח לבנך משום כי תסיר את בן הבן הולד לה מנין. אלמלא בן העובדת כוכבים אינו קרוי בנך אלא בנה (קדושין סח.) ובג"ד דלמה ב"י דבריהם ז' ד' הדרן עלך חמש עשרה נשים

הדרן עלך חמש עשרה נשים

ביצה אשת אחיו שלא היה בעולמו שני אחים ומת אחד מהן וגולד להן אח ואח"כ ייבם השני את אשת אחיו ומת הראשונה יוצאה משום אשת אחיו שלא היה בעולמו והשניה משום צרתה עשה בה מאמר ומת שניה חולצת ולא מתייבמת: גמ' אמר רב נחמן מאן דתני ראשונה לא משתבש מאן דתני שניה לא משתבש מאן דתני ראשונה

ביצה עשה בה מאמר. דסיפא (דף יח.) לא אנטרין דמרישא שמעי' לה אלא אידי דמתני ליה ברישא תנא ליה נמי בסיפא: **מאן** דתני ראשונה א' משתבש. הכא לא צני מאן דתני ראשונה אמאי לא תני שניה כדדייק ברישא מס' ע"ז (דף ג.) וס' מאן דתני אידיהן מ"ט לא תני עדייק דהתם ע"ז משום דה"ל למיתני לשון עדות כדכתיב יתנו עדיהן ויזדקו ובתרי דמשי דתצבא עדיף הדר פריך מאן דתני עדיהן מאי טעמא לא תני אידיהן: אשת

תקנתא ולפסול דידהו אין טהרה: מתגלגל: **הדרן עלך חמש עשרה נשים** **ביצה** אשת אחיו שלא היה בעולמו. פוטרת נדה: ונולד להם אה. ומלאה וקוקה ליבם ועליו אסורה משום אשת אחיו שלא היה בעולמו: זו היא אשת (ה) ראוון שנפלה לפניו כבר פעם אחת: יולאה. ונפטרת מזה משום אשת אחיו שלא היה בעולמו כ"י: עשה בה. זה שמת מאמר ולא הספיק לכונסה עד שמת: שניה חולצת. ולא מיפטרת משום נדה ערוה דלאו נדה משום היא: ולא מהייבמת. דמאמר קונה מקלח והוא נדה ערוה במקלח מדרבנן: גמ' מאן דתני ראשונה. מאן דקרי לה ראשונה להך שנפלה לפני לוי שני פעמים לא משתבש ומאן דקרי לה שניה לא משתבש: ראשונה

ב א מיי סוף מלך יום
הלכה א עמך סוף כח
עושי"ע ארבע מין קט
ספק א:
ב ב מיי שם הלכה יז סג
עשין שם ולחין קי
עושי"ע שם ספק קט
ספק ה:

תוספות ישנים

ואי כתב רמב"ם ידו. י"ע
לחלו אלטרין למכתב אחים
לעט ידו לשוק
מחייבו דמטוס דמכוס
מד אלטרין ארץ. וי"ל
דמסכתא דע"י דמייח
בנחל ואלת משוס חומר
לשחם חל דמיסתריא גביה.
וא"כ אלטרין אחים לומר
ללא צע"י אחיה מיוחד
גמורה דהא חף מלחין
לעט אית לן למילף ויזון
דאלטרין אחים גלות
אלטרין נמי ידו דמסכתא
תלמודא: באחרת אין
בנחל לא. וא"כ מלי קא
פירך למה ה"ה מלחין
לומר ין זקא דהא אכיל
מה מלי דקא סברי ין
זקא וי"ל דפירך שפיר
דמסכתא דהלכתא כליה
ממילא דמייח דה"ה
מחוקת ואח"כ סתם.
שהמלכות הוה כהולין
גבי שומרת יבם שקדש אחיו
אחותה דהיינו ר"י בן
צמיר ורענן דפליגי עליה
דקאמר שמואל הלכה
מכלל דפליגי רבנן עליה
וסתם יזון כהולין ספק
השגחה ולכנס סתם ר"י
לה"ס: וליבא הלכה
כדברי האומר ין זקא.
מקע לפרש דהיינו ר"י בן
צמיר דלפי' כתיב סבר
י' זקא: והא ר' פליגי
בפיר' פליגי ר' חף כתיב
וא"כ היה לו לאמלא לפרש
דכתיב כתיב ע"ה יבם לעומת
כתיב:

תוס' חד מקמאי

אסקינא דאחין מן האב
מיבטן אש"פ שאין אחים
מן האב. מן האב ולא מן
האב אין מיבטן:

מוסף רש"י

זו היא שיבה זו היא
ביאה. לזון גורא שיה זה
מזה ויזון ב. מכות י"ז
כלומר יפלין גורא שיה
משניה ביאה כמו דהו
מחייבו עיבה או מחייבו
ביאה (גורא כתיב וזאת רש"י
עורבין וא בארכות).

אשת אחיו שלא היה בעולמו היבא כתיבא. וא"ת מיפוק ליה
מדכתיב (משל ג) דרכיה דרכי נועם ומהאי טעמא ענדנין
מתים כחיים לענין יבום צ"י יש מותרות (לקמן פו:) אע"ג דליצטרך
למילי אחרני כדלמר בפירקין (י) גבי מלוה בגדול לייבם א"כ אשת

הראשונה לא משתבש מאי ראשונה ראשונה
לנפילה ומאן דתני שניה לא משתבש מאי
שניה שניה לנשואין מי לא עסקינן דיבם
ואח"כ כנס אלא מאי שניה שניה בנשואין
אשת אחיו שלא היה בעולמו היבא כתיבא
אמר רב יהודה אמר רב אמר קרא יבי
ישבו אחים יחדו שהיתה להם ישיבה אחת
בעולם פרט לאשת אחיו שלא היה בעולמו
יחדו מיוחדים בנחלה א"פרט לאחיו מן האם
רבה אמר אחין מן האב יליף (ה) אחוה אחוה
מבני יעקב מה להלן מן האב ולא מן האם
אף כאן מן האב ולא מן האם וליילף אחוה
אחוה מעריות דנין אחים מאחים ואין דנין
אחים מאחין מאי נפקא מינה הא (ו) תנא דבי
רבי ישמעאל (ז) ושב הכהן (ח) ובא הכהן זו היא
שיבה זו היא ביאה (ט) ה"מ היבא דליבא
מידי דרמי ליה אבל היבא דאיבא מידי דרמי
ליה מדרמי ליה ילפינן וליילף אחוה אחוה
מלוט דכתיב יבי אנשים אחים אנחנו
מסתברא מבני יעקב הוה ליה למילף משום
דמפני מדהוה ליה למכתב שנים עשר
עבדיך בני אבינו וכתיב אחים ש"מ לאפנויי
ואיצטרך למכתב אחים ואיצטרך למכתב
יחדו דאי כתב רחמנא אחים ה"א לילף
אחוה אחוה מלוט וכי תיבא לא מפני לאיי
אפנויי מפני מדהוה ליה למכתב רעים
וכתיב אחים שמע מינה לאפנויי כתב
רחמנא יחדו המיוחדים בנחלה ואי כתב
רחמנא צריבא והא מהיבא תיתי (י) יבום
בנחלה תלא רחמנא ונחלה מן האב ולא
מן האם הוא איצטרך סד"א הואיל וחידוש
הוא דקמשתרי ערוה גביה אימא עד דמייחדו
באבא ובאבא צריבא אמר רב הונא אמר
רב שומרת יבם שמתה מותר באמה אלמא
קסבר (יא) אין זיקה ולימא הלכה כדברי האומר
אין זיקה אי הוה אמר הכי ה"א הנ"מ בתרי
אבל בחד יש זיקה ולימא הלכה כדברי
האומר אין זיקה אפי' בחד אי אמר הכי הוה
אמינא אפילו מחיים קמשמע לן לאחר
מיתה אין מחיים לא משום דאסור לבטל
מצות יבמין תנן יבמתו שמתה מותר
באחותה באחותה אין באמה לא הוא
הדין דאפילו באמה אידידיתא דתנא רישא
אישתו שמתה מותר באחותה באחותה אין
אבל באמה לא דהויא לה איסורא דאורייתא
תנא נמי סיבא מותר באחותה ורב יהודה
אמר בשומרת יבם שמתה אסור באמה
אלמא קסבר (י"ג) יש זיקה ולימא הלכה כדברי
האומר יש זיקה אי הוה אמר הכי הוה
אמינא הנ"מ בחד אבל בתרי אין זיקה והא
כי פליגי בתרי פליגי אלא אי אמר הכי
הוה

הראשונה לא משתבש מאי ראשונה ראשונה
לנפילה ומאן דתני שניה לא משתבש מאי
שניה שניה לנשואין מי לא עסקינן דיבם
ואח"כ כנס אלא מאי שניה שניה בנשואין
אשת אחיו שלא היה בעולמו היבא כתיבא
אמר רב יהודה אמר רב אמר קרא יבי
ישבו אחים יחדו שהיתה להם ישיבה אחת
בעולם פרט לאשת אחיו שלא היה בעולמו
יחדו מיוחדים בנחלה א"פרט לאחיו מן האם
רבה אמר אחין מן האב יליף (ה) אחוה אחוה
מבני יעקב מה להלן מן האב ולא מן האם
אף כאן מן האב ולא מן האם וליילף אחוה
אחוה מעריות דנין אחים מאחים ואין דנין
אחים מאחין מאי נפקא מינה הא (ו) תנא דבי
רבי ישמעאל (ז) ושב הכהן (ח) ובא הכהן זו היא
שיבה זו היא ביאה (ט) ה"מ היבא דליבא
מידי דרמי ליה אבל היבא דאיבא מידי דרמי
ליה מדרמי ליה ילפינן וליילף אחוה אחוה
מלוט דכתיב יבי אנשים אחים אנחנו
מסתברא מבני יעקב הוה ליה למילף משום
דמפני מדהוה ליה למכתב שנים עשר
עבדיך בני אבינו וכתיב אחים ש"מ לאפנויי
ואיצטרך למכתב אחים ואיצטרך למכתב
יחדו דאי כתב רחמנא אחים ה"א לילף
אחוה אחוה מלוט וכי תיבא לא מפני לאיי
אפנויי מפני מדהוה ליה למכתב רעים
וכתיב אחים שמע מינה לאפנויי כתב
רחמנא יחדו המיוחדים בנחלה ואי כתב
רחמנא צריבא והא מהיבא תיתי (י) יבום
בנחלה תלא רחמנא ונחלה מן האב ולא
מן האם הוא איצטרך סד"א הואיל וחידוש
הוא דקמשתרי ערוה גביה אימא עד דמייחדו
באבא ובאבא צריבא אמר רב הונא אמר
רב שומרת יבם שמתה מותר באמה אלמא
קסבר (יא) אין זיקה ולימא הלכה כדברי האומר
אין זיקה אי הוה אמר הכי ה"א הנ"מ בתרי
אבל בחד יש זיקה ולימא הלכה כדברי
האומר אין זיקה אפי' בחד אי אמר הכי הוה
אמינא אפילו מחיים קמשמע לן לאחר
מיתה אין מחיים לא משום דאסור לבטל
מצות יבמין תנן יבמתו שמתה מותר
באחותה באחותה אין באמה לא הוא
הדין דאפילו באמה אידידיתא דתנא רישא
אישתו שמתה מותר באחותה באחותה אין
אבל באמה לא דהויא לה איסורא דאורייתא
תנא נמי סיבא מותר באחותה ורב יהודה
אמר בשומרת יבם שמתה אסור באמה
אלמא קסבר (י"ג) יש זיקה ולימא הלכה כדברי
האומר יש זיקה אי הוה אמר הכי הוה
אמינא הנ"מ בחד אבל בתרי אין זיקה והא
כי פליגי בתרי פליגי אלא אי אמר הכי
הוה

אין זיקה ולמה לעולם יש זיקה ולאחר מיתה שרי משום דפקעה
זיקה כדלמר בסמוך וי"ל דאע"פ שהש"ס עושה בסמוך לריכות האמת
הוא דלי יש זיקה אחר מיתה נמי אסור דזיקה כדלי לא פקעה:
והאי
על היבם משום חמותו: והא כי פליגי. ר"י ורענן בתי (ה) (הוא) דפליגי כדקתני (לקמן דף מה.) המתן עד שיעשה אחין מעשה:
באחותה

ראשונה לנפילה. שנפלה לראשונה לייבום קודמת לזו בפעם הראשונה:
שניה לנשואין. לנשואין של שני שהוה היה נשוי כבר האחרת כשנפלה
זאת לפניו: ופירשנו מי לא עסקינן. כלומר מי לא מיתוקמא נמי
מתני' ביבם אשת אחיו תחילה ואח"כ כנס את האחרת ללא הויה הך
יצמה שניה לנשואין: אלא שנים

בנישואין שסיבת שני פעמים אחת
לבעל ואחת ליבם: היבא כתיבא.
לחיסורא: המיוחדים בנחלה. הראשון
לירש זה את זה: אחוה אחוה. כי
ישבו אחים שנים עשר אחים בני אבינו
(בראשית מב:) מעריות. ערות אשת
אחין (ש) וק"ל לקמן בפירק הבא על
יצמתו (דף גה.) דאפילו אחין מן
האם ולא מן האב: זו היא שיבה

כ"ו. דאע"ג ללא דמו קראי להדי
כיון דמחייבו צביאת כהן משתעי
דיינין כהן ג"ש מה להלן מולך וקוצה
וטע כ"ו: מלוט כי אנשים אחים
אנחנו. ותמיכ"ס אשת אחי אבי
שהרי בן אחיו היה (ה): המיוחדים
בנחלה. שולקין נחלה אחת לאפוקי
לזע שאין שולקין נחלה אחת: והא
מסיבא סיפיה. דלמנא עד דמייח
בנחלה וצמחא והא ייבום בנחלה תלא
דכתיב (דהרס כה) יקום על שם אחיו
המת ואיקומין לקמן (דף מה.) על שם
אחיו לנחלה שירש המייבם כל נכסי
המת ואין אחין שולקין עמו: אין
זיקה. זיקת יבמתו שמתה לא אלימא
למייחי כחיסורא להאכרי (י) אמו עליו
משום חמותו: ולימא הלכה כדברי
האומר אין זיקה. דתנן צ"י החולין
(לקמן מה.) שומרת יבם שקדש אחיו
את אחותה שני יבמה ותלה היבום
באחיו משום שרי יהודן בן צמיר
אמר אומרין לזע שקדש אחות יבמתו
המתן מלכנס לפי שמתה זקוקמו
היא הואיל ולאחר שזקקה אחותה
לו קדש את זו רצין להמתין עד
שמייבם היבמה לאחיו דפקעה
זיקה ואמר שמואל הלכה כדברי
יהודה ומדקאמר הלכה מכלל דפליגי
עליה ואמרי אין זיקה לאחין שציבא
לאסור עליהן קרובותיה: ה"מ.
ללא חשיבא זיקה להיות אסורות
קרובות בתרי אחין כשנפלה לפני
שני יבמין עגון ה"ה פלוגמא דר"י
ורבנן דכיון דלא ידע קמי מאן
מייביהו רמיזא ללא חשיבא למיטר
קרובות: אבל בחד. שאין שם
אלא יבם אחד דודאי עליה רמיזא
אימא דמיא ככנוסה ויאסר באמה:
ולימא הלכה כדברי האומר אין
זיקה אפילו בחד. ר"ע ק"ל צ"י ד'
אחין (לקמן כט:) שומרת יבם אין
יצמה מיפך דריה לא לאחד ולא
לשנים כלומר בין שנפלה לפני
יבם אחד בין שנפלה לפני שנים
ללא קרינן ביה איש"ה: ה"א אפי'
מחיים. (י) יבמה מותר בלמה
קודם חליצה ותלא היבמה לשוק
משום דת אשתו: דאסור לבעל כ"ו.
ואי נקבי אמה מחיים מבעל למנוה
לגמרי מייבום ומחליצה: יבמתו שמתה
מותר בלחוסה. דאפי' אשתו מתה

מותר באחותה אבל אמה דלגבי אשתו אסורה אף לאחר מיתה אשתו
צבימתו נמי אסורה: איסורא דאורייתא. חמות' אסר רחמנא
ולא פליגי בין מחיים בין לאחר מיתה כדפליגי באחות אשה כדכתיב
עליה בחיים: יש זיקה. זיקת ייבום היא ככנוסה ואסורת אמה
הוה

מותר באחותה אבל אמה דלגבי אשתו אסורה אף לאחר מיתה אשתו
צבימתו נמי אסורה: איסורא דאורייתא. חמות' אסר רחמנא
ולא פליגי בין מחיים בין לאחר מיתה כדפליגי באחות אשה כדכתיב
עליה בחיים: יש זיקה. זיקת ייבום היא ככנוסה ואסורת אמה
הוה

(א) צ"י קי: ולקמן כ"ג.
(ב) עיידין לא. יומא ב: מיר
ה. מות י: ד"ה מ: מ:
מולין פה. מנחם ד: מה:
בכורות ל: ד"ה כ: א: ו'
חוס' יומא ב: ד"ה ה"ה
יב"י מנחם ד: ד"ה מלי
ג"מ מה שנתנו בחשאלו.
(ד) ולקמן כ: ב: ע"י לקמן
מ"א. (ה) ולקמן כ: ל: לא.
ג"א. (ו) ולקמן י"ח. וי"ג.
(ז) לקמן מ"ח. (ח) ולקמן ל'
ג"א. ג"א. (ט) ויקרא י"ח.
(י) ועמ"ס חוס' לקמן טו:
קרי"ה ט"ו. (יא) ויקרא י"ח.
(ל) ובש"ל ט"ו לקמן כד.

תורה אור השלם

1. כי ישבו אחים יחדו
ומת אחד מהם וכן אץ
לו לא תהיה אשת המת
החוצה לאיש ד' יבמה
יבא עליה וקצתה לו
לאשה וריבמה:
דברים כה ה'
2. ושב הכהן ביום
השביעי וראה והנה
פשה דגגע בקצרת
הקצת: ויקרא י' לט
3. ובא הכהן וראה והנה
פשה דגגע בבית צרעת
ממארת הוא בבית טמא
האי: ויקרא י' לט
4. ויאמר אברהם אל לזע
אל נא חזר מריבך בני
וינך ויבין ויבין רעיק
כי אנשים אחים אנחנו.
בראשית י"ג ח
5. ויאמרו שנים עשר
עבדיך אחים אנחנו בני
איש אחי בארץ פגען
והנה דקטן את אבינו
היום והאחד איננו:
בראשית מב יג

גליון הש"ס

תוב' ד"ה אבל מחיים
וכי' שכבר נשואה לו.
עיין לקמן דף טו ע"א
מרי"ה א' כ"ב:

הגהות הב"ה

(א) רש"י ד"ה מלוט וכו'
היה הס"ד וחס"י מ"ה
כתב רחמנא יחדו
המיוחדין בנחלה וכו'
לאפוקי אחות דלזע
שלי: (ב) ד"ה אין זיקה
(ג) ד"ה אפי' מחיים
(ד) ד"ה היא אפילו מחיים
מחיי היבמה מותר
באמה: